

CAPITOLUL 1

Atenție, cititori!

Aceasta este o nouă aventură reală, a unor copii la fel ca voi... sau, mă rog, care vă seamănă mai mult sau mai puțin. Este o aventură a micilor Detectivi Aerieni, pe care tocmai mi se cere – în mod nu foarte ceremonios, dar atât de tipic eroilor mei – să o transform într-o altă carte.

E sfârșitul vacanței de iarnă și Detectivii Aerieni se îmbulzesc la ușa mea. Dragii mei prieteni și vecini de bloc îmi povestesc detaliat și toți deodată întâmplările extraordinare care s-au petrecut înainte de Crăciun și îmi cer să le aștern pentru ei pe hârtie.

— Nu pe hârtie! Pe laptop! mă ceartă mezinul grupului, Bibi¹.

Mda, iar acum am flashbackuri cu experiența primei noastre cărți scrise, cu permanentele împingeri și contradicții, plus intervențiile „eroilor“ peste autoare, așa că nu

¹ Bibi are aproape cinci ani, este frățiorul lui Bobo și a intrat recent în rândul lumii care-l poate pronunța pe „r“. Detectivul suprem pentru el este Scooby-Doo din desenele animate, de unde și numele lui de detectiv: Scupidu.

pot să nu mă întreb de ce apelează tot la mine să le scriu cartea cea nouă.

— Nimeni altcineva nu are timp liber, îmi explică Ada¹, cu seninătate.

Profă noastră de română are teste de corectat, celălalt prof de română pe care-l cunoaștem, domnul Romanescu, se preface că nu ne mai cunoaște de când cu aventurile de astă-vară cu Dosarul Popcorn, iar părinții care s-ar mai pricepe la scris au locuri de muncă adevărate, care-i țin ocupați...

— Părinții? a pufnit Bobo². Tata a zis că, decât să scrie o carte despre aventurile noastre, mai bine curăță de var toată scara blocului. Cu unghiile!

— Deci ești singurul adult care poate scrie pentru noi, încearcă să încheie Ada discuția deloc măgulitoare pentru persoana mea. Noi nu o putem scrie, căci ne-am certa și nu face să stricăm o prietenie pentru o carte.

¹ Ada are unsprezece ani și, isteată cum e, o putem suspecta că a descoperit deja feminismul și psihologia. Este impresionată de geniul investigator al Jessicai Fletcher, personaj feminin dintr-un serial TV, de aici și numele de detectiv pe care și l-a ales, Gesicaflecer.

² Bobo, fratele mai mare al lui Bibi, își merită pe deplin numele de familie de Calamitate. Are unsprezece ani și nicio idee despre ingeniosul detectiv Columbo, dar îi aproximează numele, spunându-și Bolumbo.

— Sunteți siguri că am luat în calcul toate variantele? li se adresează șeful echipei, Teo¹, ieșind, din păcate, din tăcerea lui, pentru care îi eram recunoscătoare – chiar îi eram. Să nu ne grăbim, alegerea autorului este o decizie importantă totuși. Să evaluăm cu atenție maximă...

— Nu vrei voi să evaluați în altă parte, cu tot cu atenția voastră maximă, cine va fi autorul de data aceasta?

— Adică unde în altă parte? susură dulce Bibi cel mic.

— Adică undeva nu sub ochii mei, nu de față cu mine, pentru că, știți voi, aud totul.

— Pe bune? se minunează prefăcut Bobo. Credeam că auzul slăbește de la o vârstă.

Hm. Să nu-l credeți, Bobo e un calomniator, eu nu sunt CHIAR atât de bătrână.

— Nu plecăm, căci aici este și Sherlock², spune Ada mângâindu-l pe câinele-detectiv care se gudură printre noi, încântat de atenția primită. Hai, băieți, să o lăsăm tot

¹ Teo are doisprezece ani și, de când a format echipa Detectivilor Aerieni, este șeful crizat și mereu contestat al acestuia. Poartă, în aventurile detectiviste, numele unui ireproșabil detectiv creat de romancierul Raymond Chandler, spunându-și Marlău.

² Sherlock este câinele meu, minunatul beagle în vârstă de unsprezece ani, purtând, atât de binemeritat, numele celui mai faimos detectiv din literatură și de pe ecrane, Sherlock Holmes.

pe ea să scrie cartea noastră. Ni l-a lăsat pe Sherlock să ne ajute și măcar ne știe condițiile, lucrează ieftin...

— Vai, dar ce nu fac eu pentru niște caramelle... Tot cu caramelle plătiți?

— N-a spus nimeni nimic de caramelle, mă atenționează Teo grăbit. Plata pentru scrierea cărții se va face, de data aceasta în clopoței. Câte un clopoțel la fiecare cinci pagini scrise, așa că scrie mult, că e în avantajul tău.

— Stați, ce?! Clopoței?! Ce să fac eu cu atâția clopoței?

— O grămadă de chestii, îmi explică Bibi brusc exaltat. Suni din ei, îi aranjezi pe mărimi, te uiți la ei, ăăă... suni din ei...

— Treaba ta ce faci cu ei, îl întrerupe frate-său. Nu ne privește cum îi folosești, atâta timp cât nu îi risipești pe prostii – așa ne zice tata când ne dă bani.

— Bani, da, aș înțelege, dar clopoței?! Nu cred că îmi convine această metodă de plată!

Din jur îmi răspunde doar tăcerea copiilor, care nu înțeleg problema mea, dar căroră le e clar că am cel puțin o problemă: la cap. Încep să mă simt strivită sub privirile a patru, ba chiar cinci perechi de ochi rotunzi, dacă-l numărăm și pe Sherlock, care e de partea lor – cam atât despre loialitatea canină. E atât de liniște, că s-ar auzi greierii, de n-ar fi iarnă.

— În fine, cedez! Vă scriu a doua carte pe clopoței! Dar aștept și niște mulțumiri de data asta!

— Poți să treci odată la scris? mă întrerup detectivii în același stil amabil. Dar nu mai vorbi atât de mult despre tine când scrii. Pe bune, ești plictisitoare! Și folosește propoziții mai scurte, că uneori ne trebuie rezumat la propozițiile tale. Și nu cumva să bagi cuvinte greoaie, prețioase, de umplutură! Copiii sunt mai direcți, pe cine crezi că impresionezi?

Mda... iar acum, la cererea clienților, am să mă retrag, dorindu-vă o lectură frumoasă!

CAPITOLUL 2

Chestionar de iarnă

La școală, cândva, pe la începutul unei ore de limba română, copiii au primit câte un chestionar din partea primăriei orașului, la care erau rugați să răspundă...

— Nu aveți voie să ne dați test neanunțat! a sărit Bobo revoltat în picioare.

— Dragul meu, nu este un test, ci un chestionar! l-a liniștit doamna profesoară de limba română Mioara Minulescu sau MIMI, cum o alintau, nepermis, elevii.

— Ce invenție mai este și asta? a rămas Bobo circumspect, împotrivindu-se profesoarei care încerca să-l reașeze în bancă apăsându-l pe umeri. Văd că are întrebări la care trebuie să răspundem! Nu vă merge cu noi, să știți! Ce? Credeți că dacă îi schimbați numele nu ne prindem că e test?

— Bobo dragă, ia loc în bancă să îți explic! l-a rugat micuța profesoară, care se lăsase să atârne cu toată greutatea de umerii lui Bobo pentru a-l face să se așeze și se îmbujorase teribil de la efort. Chestionarul nu este un test, ci un set de întrebări pentru a vă afla opiniile privind petrecerea timpului liber iarna...

— Nu accept să răspund la întrebări personale! a rămas Bobo în picioare.

— Dar sunt doar nouă întrebări, a pledat slab profesoara, renunțând să mai încerce să-l așeze forțat pe Bobo în bancă și tamponându-și fruntea transpirată.

— Aha, câte un punct pentru fiecare întrebare și un altul din oficiu! a tunat Bobo. Și mai spuneți că nu e test!

— Dar nu primiți note pentru chestionar! a insistat, salvator, Mioara Minulescu.

— Jurați-vă că nu ne notați, a lăsat-o Bobo mai moale. Nu putem avea încredere în dumneavoastră, dumneavoastră fiind...

Profesoara și-a potrivit ochelarii pe nas, așteptându-l temătoare pe Bobo să-și găsească cuvintele.

— ...dumneavoastră fiind... cadru didactic! Nu ne putem încrede în dumneavoastră, noi fiind...

Doamna de română a oftat, așteptându-l din nou.

— ...elevi! Asta e. Noi fiind elevi.

După această neașteptată opoziție, elevii din clasa lui Bobo, dar și cei din întreaga școală, de altfel, au răspuns la chestionar, iar răspunsurile arătau, în mare, cam așa:

1. Consideri că ai suficient timp liber?

- *Da' de unde?*
- *Nu mă face să plâng*
- *Uneori uit ce e aia timp liber!!!*

- *Ha, ha, ha, ce banc sec e ăsta cu timpul liber!*
- *Definiți timpul liber.*

2. Cât timp liber ai în medie pe săptămână? Sub 7 ore? Între 7 și 14 ore? Mai mult de 14 ore?

- *Și doar v-am zis că n-am timp liber!*
- *Nu înțeleg, puteți să repetați întrebarea?*
- *Sub 7 ore, dar la mare adâncime sub 7, înțelegeți ideea?*
- *N-avem timp o oră sub ramurile verzi / Să stăm privind lipsiți de griji – ca vaca din cirezi.¹*

3. Cu ce îți ocupi timpul liber?

- *Așa de mult stau pe net, încât atunci când mai ies din casă totul pare a fi o postare nereușită!*
- *Viața mea este un imens joc video! Doar că atunci când merg pe stradă nu am voie să umblu înarmat, să atac satele și să supun animalele sălbatice.*
- *Când m-am născut, televizorul era acolo, deci, da. De la TV îmi aleg modele de viață, iar săptămâna asta am realizat că Selena Gomez este o eroină și aș vrea să fiu în stare de sacrificiile făcute de ea și, la fel ca ea, să joc și în filme, dacă e.*
- *Eu citesc. Bine, citesc doar jurnalul soră-mii, care e foarte lung și în diferite ediții și-mi ocupă tot timpul. Nu că nu vreau să citesc și altceva, dar cu alte cărți mă dor ochii de la scrisul mic și de la lipsa pozelor.*

¹ *Timp liber*, de W.H. Davies, traducerea autoarei.

- *Sportul este foarte important pentru sănătatea mâinilor, a picioarelor, a inimii și a altor părți din noi, dar trebuie să-l faci. Eu unul am făcut karate, jiu-jitsu, judo, aikido, kung fu și am început de curând sportul cu datul aspiratorului prin casă, dar aș cam vrea să mă las.*
- *Încerc să îmi petrec timpul liber cu prietenii, dar, când reușesc să îi prind, în sfârșit, sunt atât de nervos, încât îi bat un pic înainte! Apoi ei iar fug.*
- *Nu aș vrea să petrec atâta timp cu prietenii, că nu îmi place de ei neapărat, dar nu mă pot abține, sunt o fată prea socială.*
- *Eu pierd timpul și cu activitățile culturale pe care le fac mereu pe toate. Nu îmi plac, dar le accept, căci ele sunt ca spanacul, scârboase, dar sănătoase.*
- *Unde ajung toate răspunsurile noastre sincere? Dar cele nesincere?*

Și acum voi sări direct la ultimele două întrebări, pentru că Bobo se declară traumatizat de testul ăsta și a insistat să trec mai departe. Așadar:

8. Ce părere ai despre Festivalul Iernii organizat în fiecare an de primărie pentru copiii din oraș?

- *Am o părere bună, dar nu merg niciodată.*
- *Banii contribuabilului aruncați aiurea! – este părerea tatălui meu care a mai zis și că aceasta este părerea tuturor, deci este și părerea mea și o scriu aici.*
- *Mai e mult din chestionar?*

9. Dacă ai putea, cum ai îmbunătăți activitatea festivalului?

- *Aș da cadouri copiilor de Crăciun, căci despre cadouri e vorba, hai, să nu ne mai prefacem!*
- *Un brad mare ar fi bun, că eu am acasă unul mic, care nici măcar nu e brad în fiecare an, uneori suspectez că e ficusul nostru cel mare sub camuflaj din beteală.*
- *Un Moș Crăciun bun care să dea cadouri copiilor cumiști, dar și celor care au fost mai puțin cumiști sau despre care crede el că nu ar fi fost cumiști, dar de fapt au fost destul de cumiști. Uf, scrisul mă obosește.*
- *Aș aduce niște zăpadă și la noi în oraș! Ce dacă nu ninge? Important, cât de greu poa' să fie? Și fără scuze cu încălzirea globală, pentru că voi, adulții, ați încălzit global vremea asta! Să ne dați zăpada înapoi!*

CAPITOLUL 3

Să vină toți la festival!

La ceva timp de la chestionarul care-l enervase pe Bobo, pe la începutul lui decembrie, nu se iviseră nici zăpada și nici vreun interes pentru Festivalul Iernii, eveniment care avea un succes tot mai mic de la an la an. Primăria se încăpățâna totuși să-l organizeze în parcul prea puțin frecventat de la marginea orașului nostru.

De când se lăsase frigul, odată cu răcelile au ieșit de prin birouri și funcționarii primăriei, mânați de ambiția nemuritoare a primarului de a îmbunătăți totuși festivalul. Țopăind pe loc și bând ceai din termos pentru a se încălzi, funcționarii chinuiți se mutaseră aproape de tot în parcul de la marea maginea orașului, unde puteau fi văzuți, culmea, chiar și peste programul de lucru, până se însera, discutând aprins, măsurând spațiile, numărând băncile și suflându-și nasurile înghețate în coli A4.

— Geanina!!! a urlat primarul la consiliera lui. Nu-ți mai sufla nasul în planificarea festivalului! Arată puțin respect pentru munca noastră!

De sub o claie de păr creț, ca de oiță, s-a ridicat năsucul roșu, răcit și vinovat al tinerei consilieră Geanina. Prinsă asupra faptului, fata a dat să se panicheze, dar, cum lucra deja de câteva luni bune în primărie, s-a recules imediat, oferind un răspuns competent:

— Dar, domnu' primar, și dumneavoastră vi l-ați suflat în prima versiune, s-a apărat ea, ascunzând discret la spate documentul avariat.

— De ce sunt pedepsit cu astfel de angajați? s-a plâns primarul ridicând ochii spre cer. Dă să ningă, a șoptit el apoi plin de speranță, dacă tot privea în sus, la norii gri. Geanina! a revenit el. Nimeni să nu-și mai sufle nasul în documentele oficiale ale primăriei! Aduceți-vă șervețele, scuipa-v-ar mâțele să vă scuipe!

— Domnu' primar, dacă ar fi copii de față...! l-a atenționat consiliera Geanina și mai sigură pe ea, acum că-i venise gândul cel nobil de a feri urechile copiilor inocenți.

— Ha! a râs primarul ironic. Copii în parcul nostru pentru copii? N-ai să vezi! Copii la festivalul nostru dedicat copiilor? Ce glumă bună! Unde-i domnu' Parșivom, organizatorul festivalului? a răcnit el iritat de-a binelea. Că vreau să râdă și el cu mine! Parșivom, acum, la mine!

— Ce treabă avem noi cu domnu' Parșivom, dom' primar? s-a agitat Geanina în cojocelul ei de oaie [*SCUPIDU: Hi, hi, ai zis că este oaie!*] – de fapt, din blană de oaie.

— Ooof, Geanina! Domnul Parșivom este de la Departamentul de relații internaționale, conferințe și organizare de evenimente din cadrul primăriei, poftim! Hi! Hi!

— Sunteți bine, domnu' primar? l-a întrebat Geanina pe primarul care se sufoca.

— Da, sunt bine! a găfâit primarul. Mi-am pierdut suflul când am recitat denumirea. De ce, scuipa-ne-ar mâțele, avem denumiri așa de lungi pentru departamente?

— M-ați chemat, domnule? s-a auzit de lângă ei, dar cumva de deasupra lor, o voce rece, dar rece de tot, ca de la Polul Nord.

— Mda, domnu' Parșivom, a coborât primarul tonul, ridicând în schimb privirea spre silueta înaltă și întunecată, de Darth Vader, care-l domina deodată. Brr... Ce frig s-a lăsat...

Primarul a părut că uită de ce îl somase pe domnul Parșivom să i se alăture. Stătea acum cât putea de drept și, trăgându-și înăuntru burtica, încerca să ajungă măcar până la umărul lui Parșivom. Unii ar spune că se și sălta un pic pe vârfuri pentru asta. De la efort, primarul scosese în colțul gurii o limbuță mică ce i-a înghețat instantaneu. Amintindu-și de ceaiul fierbinte, a dat să bea o gură, dar a descoperit că ceaiul era rece ca gheața – pentru că înghețase.

— Ce se întâmplă cu ceaiul meu fierbinte totuși? a întrebat primarul.

— Mai aduceți ceai pentru domnul primar! a cerut Geanina. Să fie de tei, că iar e nervos, i-a șoptit tot ea responsabilului cu ceaiul.

— Șefu', i s-a adresat domnu' Parșivom primarului, la ce bun atâta deranj? Oamenii oricum sunt prea simpli și nu apreciază. Eu spun să plecăm din parc, că se face noapte și ne mănâncă lupii pe aici, iar festivalul lăsați-mă să-l organizez eu, ca în fiecare an...

— Dar eu nu sunt fericit, domnu' Parșivom, cu felu-n care-l organizați! s-a înfoiat primarul.

— Cum vreți, dar o să ne mănânce lupii! a spus Parșivom pe un ton atât de rece, că a înghețat și al doilea ceai al primarului.

— Of, of! s-a văitat tipul cu ceaiul, preluând paharul bocnă de la primar.

— Ce tot îi dai cu lupii, domnule? s-a burzuluiit primarul. De unde lupi în mijlocul civilizației?

Auuuuu! Auuuuuu! s-a auzit atunci dinspre dealurile pustii de lângă oraș.

— Lupi?! Hî! Hî! a început să se sufoce iar primarul încercând să distingă în depărtare prin umbrele înserării. Geanina, nu mă mai strangula cu fularul!

— Iertați-mă, domnu' primar, am vrut doar să vi-l desfac, păreați că vă sufocați, s-a smiorcăit Geanina dând drumul jignită fularului.

— În fine! și-a regăsit primarul nervii și energia. Uitați cum facem! În primul rând, să nu mai fie nimic ca în anii trecuți. În al doilea rând, vom încerca să ținem cont de chestionarul aplicat copiilor și le oferim ce cred ei că le place, nu ce credem noi că le place. Notați! Asta dacă mai sunt hârtii în care nu v-ați suflat nasul! Vreaaau un brad mare! Cel mai mare!

— Vai, de unde, domnu' primar? s-a văitat Geanina cu tot cu un cor de funcționari care se adunaseră pe lângă ea să se încălzească. Nu avem!

— Vreaaau... Ia mai dă rezultatul chestionarului încoace! Așa! Vreaaau melodia cu aștia... *bells*... ăia mici și metalici care scot sunete...

— Clopoței? a sugerat Geanina.

— Exact! a țipat primarul.

— De unde să luăm melodia, domnu' primar? s-a mîinat Geanina!

— Măi, Geanina, dacă nu puteți găsi o melodie, ia să găsiți clopoței atunci! a spus primarul și apoi și-a ridicat brațele, oprindu-i pe restul să se mai lamenteze și intrând în transă: Ia, silențiu! Văd clopoței! Sunt mulți! O mare de clopoței! Fiecare locuitor al orașului vine cu un clopoțel în parc! Îi numerotăm, îi înregistrăm și îi înșirăm pe sus, prin copaci și pe stâlpii pentru iluminat! Oamenii vin în parc să-și vadă clopoțeii și să cheltuie bani la tarabele montate de noi! Punctul culminant: organizăm o tombolă

cu premii în Ajunul Crăciunului pentru cei care au adus clopoței! Văd un Moș Crăciun zâmbitor și bun sub bradul cel mai mare din județ! Moșul le dă cadouri copiilor, iar părinții mulțumesc primăriei, care s-a gândit la toate! Să fie și tiribombe, neapărat! Așa, acum văd și tiribombe! Se învârt fără victime și deci fără procese și scandaluri. Tot neapărat, scrieți acolo, să fie și zăpadă!

— Ce?! s-au zgribulit funcționarii șușotind nemulțumiți. Delirează... De unde să-i dăm noi zăpadă? Hai că e culmea! De unde zăpadă, șefu'? au îndrăznit ei să spună cu voce tare.

— De acolo, de la lupi, incompetenților! le-a indicat primarul dealurile alburii din apropierea orașului. Pe dealuri e mereu ceva zăpadă iarna! Găsiți voi!

Auuuuu!!! i-au răspuns niște urlate din depărtare.

— Festivalul ăsta va fi cel mai tare din țară! a mai murmurat primarul, vânăt de frig, în timp ce se înghesuia cu toții în mașini pentru a reveni în oraș. Ideea asta a mea cu clopoțeii e genială! Vreau să vină toți la festival, cu tot cu copiii părinților! Cu părinții copiilor! Cu părinți și cu copii! În fine!